

Esfite pead sinna teadma kas lu on
 katke woi mitte; se on monnikord raske
 tunda, kui se koht on üllespaistetand ehk
 pakso lihha sees. Wotta se jalg ehk käs-
 mis sa arwad murtud ollewad, ühhe kae-
 ga alt, teisega üllewelt; ehk üks teine
 inimenne woiw tedda üllewelt finni pid-
 dada; liguta sedda senna ning teina tas-
 saste, siis sa saad tunda, ehk sa woid
 ka monnikord selgeste kuulda et selle mur-
 tud lu otsad teine teist hörnawad. Siis
 sa tead selgeste et ta murtud on. Mon-
 nikord ei olle se lu mitte katke murtud,
 waid lõhkund, se on weel raskem tunda.
 Se murtud lu peab jälle kokko pantama,
 muido ei woi temma mitte kokko kaswa-
 da. Sepärrast peab teine sedda murtud
 kohta tassaste otsekohhe sirrutama, agga
 sinna katsu kahhe kaeaga selle kohha peäle
 kus lu katke on, kas ta tulleb kohhe jälle
 kokko ja wauta pissut iggal polel et ta
 diete kokko lähhab. Sesamma lu - pan-
 minne on se illem asst; kui se ei sa mit-
 te korra pärrast tehtud, siis inimenne
 jääb santiks; ärra ruttusta mitte se ju-
 res, waid wotta aega, ning ärra jätta
 se